

De Hond van Roosevelt

ALINE SAX

De Hond van Roosevelt

Belgische Ardennen, december 1944

Na de eerste wereldoorlog vluchtte mijn vader naar Amerika. Hij hoopte daar een beter leven te kunnen opbouwen toen Duitsland de oorlog verloren had. In New York leerde hij mijn moeder, ook een Duitse, kennen, trouwde met haar en ze kregen een zoontje. Ze voedden mij tweetalig op omdat mijn vader altijd al een hevige patriot geweest was en Amerika had daar niets aan veranderd. Toen Hitler aan de macht kwam, leek het erop dat de toekomst voor Duitsland zou verbeteren en in 1938 keerden we terug naar mijn vaders geliefde geboorteland. Daar kwam mijn tweetaligheid goed van pas. Maar in 1939 brak er opnieuw een oorlog uit, die op dit moment al vijf jaar duurt. Toen ik achttien werd -nu twee jaar geleden - werd ik verplicht ingelijfd bij het Duitse leger en ingezet aan het Westfront. Het laatste halfjaar was er nog niet veel goeds gebeurd. De geallieerden waren in de zomer met een ontzettend sterke troepenmacht geland in Normandië en sindsdien hadden we ons enkel nog maar teruggetrokken. Cherbourg, Parijs, Brussel, Antwerpen,... alle grote steden die we eerder veroverd hadden, moesten we weer opgeven. We stonden bijna weer thuis.

Tot onze legerleiding op het idee kwam om - in het midden van de winter - een groot offensief te beginnen in de Belgische Ardennen dat ons toch nog de eind-

overwinning moest geven.

Door het toeval en doordat ik Engels sprak, nam ik deel aan dit offensief.

En dat is het eerste wat mijn sombere toekomst van dit moment bepaald heeft. Nu vervloek ik mijn vlotte New Yorkse accent.

Het tweede dat mijn leven zo gevaarlijk gemaakt heeft, had ik volledig zelf in de hand. Maar had ik geweten wat de gevolgen zouden zijn, had ik wel twee keer nagedacht. Bedreiging van een officier in functie heeft nu wel een erg lastige bijklank.

Maar het is niet ordelijk om zo te vertellen, dus moet ik beginnen bij het begin. Toen ik zelfs nog niet wist dat er ooit een offensief zou komen.

Ik schrok bijna nog harder dan de vrouw, toen we plots haar huis binnenstampten. Ik bleef staan en keek haar aan. Ze keek met grote angstogen terug. Dezelfde ogen als de kleuter op haar arm. Ik wilde haar geruststellen, haar vertellen dat de oorlog bijna gedaan was.

Maar wij brachten de oorlog in haar huis.

Werner en Heinrich voelden het versteende ogenblik niet en zeulden het machinegeweer naar de bovenverdieping. Ze maakten de trappen vuil met hun modderlaarzen. Ik stak mijn hand uit om het kind over zijn wang te strijken. Mijn handen waren smerig. Halverwege de beweging hield ik op. Ik probeerde te glimlachen naar de moeder. Het lukte niet, dus ging ik zonder iets te zeggen Werner en Heinrich achterna.

Ze hadden de kamer gevonden waarvoor we dit huis hadden uitgekozen. Het was een slaapkamer met een dubbel